

DARMO 1/2 ROUTI - XI.

Sobota, 22. září 2018

11. Zrada. Máj milovaná manželka z Paříže domů na pouhých pár dní, které navěc utekly jako voda. Jolankou nadělily, už zase stáhl mezi dvěma a májval nám na rozloučenou. Bylo mi smutno, ale já-kala jsem si, že už to nám jak vydrží-me. Hlavně se mi v jak nechtělo být o prázdninách doma. Už kvůli Vladimírovi, ze kterého od našeho incidentu dost nepříjemně pocít. Domluvila jsem se proto s bratrancem Jirkou, že strávíme nějakou dobu v jejich statku v Netkovicích.

V nejbližších dnech jsem zažila dila věchno, co bylo třeba, abych mohla odjet aspoň na měsíc z města. Ještě pár dní a byly jsme s Jolankou připraveny vyrazit. Tedy nejen s Jolankou, ale samozřejmě i s Oliverem a s Cecilkou. Když jsme venuly Olivera v parku, potkaly jsme nějakou od Michala z divadla.

„To jsem ráda, paní Heleno, že vás vidím, je to úžasná. Ještě buďte tak laskaví a vyřídíte manželovi, aby se za mnou stavil ještě než odejde.“

„Tak to je smůla, paní Čepová, Michal odjel už před dvěma dny.“

„Jak to? Vždyť Iveta Stránská byla ještě dnes ráno v divadle.“

„Stránská? Chvilku trvalo, než jsme došli, co jsem vlastně slyšela. „Oni jeli do Paříže spolu?“

„Copak vy jste to nevěděly, paní Zbořilová? Když viděla, že stojím jako opátená, rychle se rozloučila a pospíchala ode mě pryč.“

Sedla jsem si na nejbližší lavičku, protože se mi začaly třást nohy. Jolanka hřizela na trávě Oliverovi manželce. Dávala jsem se na ně a myšlenky se mi na chvíli úplně zastavily. Tak proto musel jet Michal bez nás. Kdesi uvnitř to bolelo, moc to bolelo.

„Mami, pojďme už, zatahala mě Jolanka za ruku.“

Nadechla jsem se zhluboka a pokusila se o smůlu: „Jdeme, holčičko. Už musíš má-t hlad, víš? Kde je Oliver?“

â€žTam Ä•uchÄ¡,â€œ ukÄ¡zala ruÄ•iÄ•kou.

HvÄ•zdla jsem na prsty a Oliver

vystÄ™elil z kÄ™ovÄ• jako Ä¡ipka. Hnal se ke mnÄ›, ale vÄ•as nezabrzdil a prudce mi vrazil do nohy. Michal se mu vÄ¼dycky smÄ¡il, Ä¼e mÄ¡ zavzduÄ¡nÄ›nÄ© brzdy. TentokrÄ¡t jsem vÄ¡jak nebyla na nÄ¡raz pÄ™ipravenÄ¡ a do reality mÄ› vrÄ¡tila prudkÄ¡ bolest v kolenÄ›. No to mi jeÄ¡tÄ› schÄ¡izelo. DomÄ™ jsem se dobelhala vÄ¡elijak, ale na doktora to naÄ¡tÄ›stÄ• nebylo. StaÄ•ilo pouÄ¼Ä•t mast a elastickÄ© obinadlo, kterÄ½m jsem koleno pevnÄ› stÄ¡hla.

Co kdyÄ¼ zbyteÄ•nÄ› panikaÄ™Ä•m?

TÄ™eba spolu jeli jen pracovnÄ› a Michal mi o tom neÄ™ekl, protoÄ¼e vÄ•dÄ›l, Ä¼e bych na jeho bejvauku Ä¼Ä¡rlila. MoÄ¼nÄ¡ bych mu mÄ›la zavolat a udÄ›lat si jasno. Tu myÄ¡lenku jsem rychle zavrhl. Bude lepÄ¡Ä•, kdyÄ¼ se napÄ™ed uklidnÄ•m a vÄ¡jechno si rozmyslÄ•m.

Pak mÄ› nÄ›co napadlo. VytÄ¡hla

jsem ze zÄ¡suvky pÄ¡r divadelnÄ•ch programÄ™ a poloÄ¼ila je na stolek. Jak jsem pÄ™edpoklÄ¡dala, Jolanka si je za chvÄ•li zaÄ•ala prohlÄ•Ä¼et. Jmenovala tety a strejdy, kterÄ© znala a pak ukÄ¡zala na lvetu StrÄ¡nskou: â€žMaminko, podÄ•vej, tady je ta teta, co s nÄ¡mi byla v ZOO.â€œ

Tak to je jasnÄ©. Kdo vÄ•, jak

dlouho uÄ¼ to trvÄ¡. Jako robot jsem vÄ¡jechny nakrmila a uloÄ¼ila jsem Jolanku do postele. Potom jsem dlouho sedÄ›la v jÄ•delnÄ› s nohama poloÄ¼enÄ½ma na druhÄ© Ä¼idli. Oliver si lehl pode mÄ› na zem a obÄ› koÄ•ky se mi uvelebily na klÄ•nÄ›. UklidÄ•ovalo mÄ›, kdyÄ¼ jsem hladila jejich hebkÄ© koÄ¼Ä•Ä¡ky. UvaÄ¼ovala jsem o tom, kde se stala chyba. MoÄ¼nÄ¡ v tom, Ä¼e mÄ›l Michal pÄ™Ä•liÄ¡ velkou volnost. NevyptÄ¡vala jsem se poÄ™Ä¡d, kam jde a kdy pÄ™ijde. Doma jsem na nÄ›j byla milÄ¡, tak snad nemÄ›l dÄ•vod utÄ•kat schvÄ¡lnÄ› z domu, aby nemusel poslouchat nÄ›jakou semetriku. PÄ™ipadlo by mi poniÄ¼ujÄ•cÄ• ho kontrolovat a bÄ½t mu vÄ•Ä•nÄ› v patÄ¡ch. SÄ¡zela jsem na vzÄ¡jemnou dÄ•vÄ›ru, ale zÄ™ejmÄ› bylo tÄ© svobody aÄ¼ moc. Je potom pÄ™Ä•liÄ¡ snadnÄ© zneuÄ¼Ä•t situace.

ZvÄ¡Ä¡tnÄ•, Ä¼e mÄ› to nikdy

nenapadlo. Byla jsem spokojenÄ¡ a pÄ™esvÄ•denÄ¡ o naÄ¡Ä• vzÄ¡jemnÄ© IÄ¡sce. Ale s Ä•Ä•m nebyl spokojenÄ½ Michal?

Co jsem udÄ›lala Ä¡patnÄ›?

Z oÄ•Ä• mi vyhrkly slzy. DlouhÄ½

plÄ¡Ä• mi pÄ™inesl Ä©levu a naÄ¡tÄ›stÄ• takÄ© velkou Ä©navu. DÄ•ky tomu se mi podaÄ™ilo celkem klidnÄ› usnout. RÄ¡jno uÄ¼ jsem vidÄ›la vÄ¡jechno v trochu jinÄ©m svÄ›tle. PÄ™estala jsem nesmyslnÄ› hledat vinu u sebe a zaÄ•ala jsem bÄ½t na Michala pÄ›knÄ› naÄ¡tvanÄ¡.

Jako sprÄ¡vnÄ¡ Ä¼enskÄ¡ jsem se potÄ™ebovala nÄ›komu svÄ›Ä™it, tak jsem zavolala

Natálie, jestli by se nemohla zastavit, Áže potÁtebuji doktora. Za chvÁ-li pÁtmijela a rozhlÁ-Ážela se, kterÁ© zVÁ-Átme máj problém. Pak se vÁjimla, Áže pokulhÁjvÁjm.

ÁžTebe bolÁ- noha a volÁjÁj veterinÁjÁtme?â€œ

ÁžAle ne, Áraz je tentokrÁjt na duÁji, tak tÁ volÁjm jako svÁ©ho soukromÁ©ho psychologa."

KdyÁ jsem jÁ- Átekla, co se stalo, chvÁ-li pÁtmemÁ½Ájlela. ÁžTÁtmeba to nic neznamenÁj, Heleno, â€œzapochoybovala pak nepÁtesvÁdÁivÁ.

ÁžAle nepÁtipadÁj ti to moc pravdÁpodobnÁ©, Áže? Co májm teÁ• dÁlat?â€œ

ÁžZavolej mu a zeptej se ho rovnou. AspoÁ^ budeÁj vÁdÁt, na Á•em jsi.â€œ

ÁžDo toho se mi prÁjvÁ nechce. MoÁnÁj májm strach z pravdy, ale na druhou stranu nechci poslouchat nÁjakÁ© IÁži a vytÁjÁky. Nechci s nÁ-m teÁ• mluvit vÁbec.â€œ

ÁžStejnÁ ti bude volat.â€œ

ÁžTak nebudu brÁjt telefon,â€œ trvala jsem na svÁ©m.

ÁžBude má-t strach a zaÁ•ne tÁ shÁjnÁt po znÁjmÁ½ch,â€œ namÁ-tla NatÁlie.

ÁžJen aÁ si dÁlÁj starosti pÁtmi tÁ© idylce s milenkou.â€œ

ÁžV tom pÁtÁ-padÁ se seber a odjeÁ• na statek, jak jsi to mávla v plÁjnu. Nic ti nepomÁÁže tak, jako poÁtÁjdnÁj fyzickÁj prÁjce. Tady budeÁj jen sedÁt a trÁjpit se.â€œ

UdÁlala jsem to pÁtesnÁ tak. Jarmila slÁ-bila, Áže zase bude krmit Á©endu s MatÁ½skem, jÁj naloÁžila dÁ-tÁ, psa,

klec s Cecilkou a pÅ™esunuli jsme se na statek do Netkovic. Tohle mÅ™sto mÅ™ vÅ™dy pÅ™Å™jemnÅ™ vrÅ™tilo do dÅ™tstvÅ™. Moc vÅ™cÅ™ se tu od tÅ™ doby nezmÅ™nilo.

KdyÅ™ mÅ™ pÅ™estalo bolet koleno, hned jsem byla pÅ™idÅ™lena ke konÅ™m, kde zrovna chybÅ™la pomocnÅ™ ruka. Po letech, kterÅ™ jsem v mlÅ™dÅ™ strÅ™vila na jÅ™zdÅ™nÅ™, mi to pÅ™miÅ™lo vÅ™ce neÅ™ vhod.

Jolanka si naÅ™la nejvÅ™tÅ™ho kamarÅ™da v Albertovi, coÅ™ byl ochoÅ™enÅ™ laboratornÅ™ potkan. MoÅ™nÅ™ proto, Å™e byl ze vÅ™ech mÅ™stnÅ™ch zVÅ™at nejmÅ™nÅ™. Sotva posnÅ™dala, uÅ™ ho tahala z klece a celÅ™ den ho rÅ™znÅ™ poponÅ™jela, krmila, hladila, ale hlavnÅ™ mu poÅ™Å™id nÅ™co vyprÅ™jvÅ™la. ObÅ™as mi ho pÅ™inesla a to pak na mÅ™ chvÅ™li koukal svÅ™ma korÅ™ilkovÅ™ma oÅ™kama, potom mi vylezl na rameno a schoval se mi pod vlasy.

ZÅ™ejmÅ™ se cÅ™til bezpeÅ™nÅ™ a navÅ™c mÅ™l dobrÅ™ pÅ™ehled, tak se mu tam lÅ™bilo. Zato mnÅ™ se to nelÅ™bilo vÅ™bec. Za prvÅ™ mÅ™ straÅ™nÅ™ lechtal tenkÅ™mi ostrÅ™mi drÅ™jpkly, kdyÅ™ poÅ™Å™id pochodoval z jednoho ramene na druhÅ™, a pak hlavnÅ™ ten dlouhÅ™ holÅ™ ocas. PÅ™iznÅ™vÅ™im, Å™e mi Å™el poÅ™Å™idnÅ™ mrÅ™jz po zÅ™dech, kdyÅ™ mi s nÅ™m jezdil po kÅ™Å™i.

Å™Tak se mi zdÅ™, Å™e si budete muset vzÅ™t Alberta domÅ™, Å™e smÅ™il se bratranec Jirka, kdyÅ™ chvÅ™li sledoval Jolanku.

Å™Tak to by nesmÅ™l mÅ™t ten straÅ™nÅ™ ocas. VÅ™dyÅ™ vypadÅ™ jako Å™Å™Å™ala, kterÅ™ si Å™ije vlastnÅ™m Å™ivotem.Å™

Å™ProÅ™ straÅ™nÅ™? PodÅ™vej se, jak se s nÅ™m Å™ikovnÅ™ pÅ™idrÅ™uje a vyvaÅ™uje tÅ™lo. A uÅ™ jste holky vidÅ™ly, jakÅ™m zpÅ™sobem baÅ™tÅ™ piÅ™kot? Ne? Tak se pojÅ™te podÅ™vat.Å™

StrÅ™il Alberta do klece, vytÅ™hl z kapsy kulatÅ™ dÅ™tskÅ™ piÅ™kot a dal ho panÅ™kujÅ™cÅ™mu hlodavci. Potkan mÅ™j pÅ™ednÅ™ nohy opatÅ™eny dlouhÅ™mi tenkÅ™mi prstÅ™ky, do kterÅ™ch vÅ™echno bere a kterÅ™ vypadajÅ™, jako miniaturnÅ™ lidskÅ™ ruÅ™iÅ™ky. Odnese si pamlssek do kouta, tam si polosedl nebo pololehl na zÅ™da, hlavu opÅ™mel o klec, piÅ™kot chytil do tÅ™ch ruÅ™iÅ™ek jako volant a opÅ™mel si ho o bÅ™micho.

Potom rychle hlodal poÅ™Å™id na stejnÅ™m mÅ™stÅ™, ale s Å™volantemÅ™e to Å™il dokola, takÅ™ se rychle zmenÅ™oval, aÅ™ z nÅ™j zÅ™stal jen malÅ™ drobek.

MezitÅ™m pÅ™miÅ™la jeÅ™tÅ™ Jirkova manÅ™elka Vlasta, nesla pro zMÅ™nu tenkou slanou tyÅ™inku a povÅ™dÅ™: Å™TeÅ™ se podÅ™vejte na tohle, aÅ™ vidÅ™te, co je to za chytrÅ™ka. Nebude ji Å™rÅ™t, ale schovÅ™ si ji do svÅ™ho domeÅ™ku.Å™

Albert chytil tyÅ™inku uprostÅ™ed do tlamiÅ™ky a bÅ™Å™el s nÅ™ k domeÅ™ku, kterÅ™ vÅ™jak mÅ™l jen malÅ™ kulatÅ™ vchod, takÅ™e s tyÅ™kou neproÅ™jel. PoloÅ™il ji, chvilku pÅ™emÅ™jlel a pak ji rychle na tÅ™ech mÅ™stech pÅ™ehlodal a kaÅ™dÅ™ dÅ™l zvlÅ™jÅ™ uÅ™ lehce nastÅ™hoval do domeÅ™ku.

â€žJã¡ jsem slyã¡jela, Å¾e jsou potkani chytã¡mã¡, ale Å¾e aã¾ takhle,â€œ Å¾asla jsem.

â€žAle ze zaã¡tku se s tou tyã¡nkou dost nabã¡hal, neã¾ to takhle vymyslel. Jen je zvlã¡tnã¡, Å¾e vã¾dycky to nejdã¡mã¡-ve aspoã¡ jednou vyzkouã¡ã¡, jestli ji nepronese celou a pak si teprve vzpomene, Å¾e ji mã¡ nalã¡mat,â€œ Å™ekla Vlasta a vzala do nã¡ruã¡- velkou orientã¡lnã¡-koã¡ku, kterã¡ pozorovala Alberta s nã¡mi.

â€žNebojã¡-te se, Å¾e ho zakousne?â€œ

Jirka zavrtã¡ hlavou: â€žPã¡dstav si Å¾e ne, nã¡m to bylo takã¡ divnã¡, ale koã¡kã¡m tihle laboratornã¡- potkani asi nã¡jak nevonã¡-, nebo co, protoã¾e po nã¡m Å¾ã¡dnã¡ nejde. Tuhle jsme mu dokonce strã¡ili aã¾ do klece, a nic. Pã¡timom myã¡ji lovã¡- normã¡lnã¡. Netuã¡ã¡m proã¡, ale je to tak.â€œ

Oliver dostal kã¡dã¡nã¡-pã¡dã¡lenu pouze pã¡mednã¡-zahradu, protoã¾e na dvoã¡e a na dalã¡ã¡-zahradã¡ pã¡ebã¾vala smeã¡ka bernskã¡ch salaã¡nickã¡ch psã¡, kteã¡ã¡-pouã¡tã¡li hrã¡zu, kdykoliv ho zahlã¡dli. Byli celkemã¡tyã¡. Pes Vilda, vã¾ã¡-cã¡-pã¡es sedmdesã¡t kilo a tã¡fenky. Dvã¡ chovnã¡ a pak drobnã¡ Aranka, kterou jim bylo lã¡-to utratit, kdyã¾ se zjistilo, Å¾e je jakoã¡ã¡ neprodejnã¡ kvã¡li vrozenã¡ vadã¡ kyã¡lã¡-. Zã¡-skala jsem si je hlavnã¡ tã¡-m, Å¾e jsem po veã¡erech trpã¡livã¡.ã¡esã¡vala jejich hustã¡ koã¾ichy. To milovali, ale vã¡ã¡inou se chtã¡liã¡esat vã¡ichni narã¡z, tak to bã¾vala docela tlaã¡enice.

Michal nã¡kolikã¡t volal a psal, ale jã¡ jsem nereagovala. Pak mu zã¡ejmã¡ nã¡kdoã™ekl, Å¾e jsem v Netkovicã¡-ch, tak si sehnalã¡ã¡-slo na Jirku a zavolaã¡ na jeho mobil. Zrovna jsme sedã¡li na verandã¡ u kã¡vy.

â€žJasnã¡, je tady, â€¡ vydrã¾, hned ti ji dã¡m,â€œã™ekal Jirka do telefonu a ve mnã¡ hrklo.

Samozã™ejmã¡ jsem se pã¡ã¡-buznã½m oã¾ã¡dnã¡m problã¡mu mezi mnou a Michalem nezmã¡nila. Co teã¡? Kdyã¾ to tã¡-pnu, bude to hloupã¡ a stejnã¡ se budou ptã¡t. Ale co mu teã¡ mã¡m, kruci,ã™ekã¡-ct? No, aspoã¡ to budu mã¡-t za sebou.

â€žHalã¡!â€œ

â€žTady Michal, proã¡ mi, prosã¡-m tã¡, nebereã¡ telefon? Mã¡ã¾ã¡ mi to nã¡jak vysvã¡tlit? Jsi vã¡bec normã¡lnã¡-, Heleno?â€œ

â€žCos potã™eboval?â€œ zeptala jsem se klidnã¡.

â€ŽJã; se z tebe zblã;znã-m, copak tã› nenapadlo, Å¾e o vã;s mã;im strach?â€œ kã™iã•el Michal.

Chvã-li jsem mlã•ela a pak jsem se zeptala: â€ŽJsi v Paã™ã-ã¾i s Ivetou?â€œ

â€ŽCoã¾e? Kdo ti nã›co takovã©hoã™ekl?â€œ

â€ŽJsi v Paã™ã-ã¾i s Ivetou?â€œ zopakovala jsem dotaz.

Po delã;ã- pauze tiã;je odpovã›dã›l â€ŽAno, aleã€!â€œ.

â€ŽV tom pã™ã-padã› se spolu uã¾ nemã;me oã•em bavit,â€œ pã™ãruã;ila jsem ho a ukonã•ila hovor.

Jirka s Vlastou zaraã¾enã› koukali. Ve mnã› se vã;echnoã™ã;slo, ale zvlã;dla jsem jim celkem klidnã› oznã;mit, Å¾e Michal odjel na pã™ roku do Francie se svou milenkou.

â€ŽCo budeã; dã›lat?â€œã;pitla Vlasta.

Neã¾ jsem staã•ila nã›co odpovã›dã›t, ozval se hroznã½ kã™ik a rã;mus. Na verandu vbã›hla moje starã; teta, Jirkova maminka, lomila rukama a hystericky kã™iã•ela nã›co,ã•emu nebylo rozumã›t.

Pak chytila Jirku za rukã;v a tã;hla ho k hospodã;ã™skã½mã-stnostem, kterã© byly mezi domem a dvorem. Vã¾dycky jimã™kali â€Žã;opyã€ nebo â€Žã;opyã€. Nechã;ipavã› jsme s Vlastou zã-raly. V nã;sledujã-cã- chvã-li se ozvalo Jirkovo volã;inã-: â€ŽVlasto, nepouã;itã›j sem Helenu!â€œ

To mã› polekalo a hned jsem byla na nohou: â€ŽKde je Jolanka? Joli!â€œ

â€ŽHraje si v kuchyni s Albertem, neboj se,ã€ã™ekla Vlasta, kterã; pã™iskoã•ila a pro jistotu mã› drã¾ela za ruku. â€ŽPojã•, pã›jdeme takã© radã›ji do kuchynã›,ã€ strkala mã› do dveã™ã-.

Za chvã-li se vrã;til Jirka, a tvã;ã™il se neã;ã†astnã›.

â€ŽCo se stalo?â€œ zeptaly jsme seã™ã™ã™ souã•asnã›.

â€ŽMã;ti zapomnã›la zavã™ã-tã™e na dvã›r a Oliver se dostal k berã;ã;kã™m.ã€

â€žKde je? Co se mu stalo? Co mu udÄ›lali?â€™ vyskoÄ›ila jsem ze Å¼idle.

Jirka mÄ› chytil pevnÄ› do nÄ›ruÄ›e
a Å™ekl: â€žNechoÄ› tam, je to smeÄ›ka, nedali mu Å¼anci a v momentÄ› ho roztrhali na kusy.â€™

UdÄ›lalo se mi Å¼patnÄ›.

MIA KOBOSILOVÄ›